

Και τώρ' ἀπ' τῆς πατοῦνας μας τὸν εὐσμον ἰδρώτα
εἰρήνη βλάστησ' ἔκκερμησ',
πρόδρομος δόξης και τιμῆς
μὲ ρόκκας και καρῶτα.

Ἄδη δευτέρα και γλυκυτέρα.

Ὅταν πῆγες μὲς 'στὴν Πόλι κι' ὁ Μινίστρος Φασουλῆς,
ὁ πολὺξερὸς γλωσσῶν,
και λαμπρῶς τὸν ὑπείδεγθε Τουρκάλῃς μας προσφιλής,
ὁ γνωστὸς Τερρῆς-Πασσῶς,
ἦτο μία τῶν Σαββάτων,
και ψυχραίμας κι' ἀταρῶως
διγῶς τὸν Μαυροκορδάτου
και τὸν Νηόνιο τὸν Σταφάνου
τὰ 'τελείωσες μονάχους
μὲ τὸν Πρέσβυ τοῦ Σουλτάνου.

Και βαστώντας τὸ λιμπρέτο
ἐψάλεν ἀμὴν ἀμὴν,
'βρῆκε και τὸν Παρικλιῖτο,
και τοῦ λέγ' εἰρήν' ἦμῖν.

Ρίχτε σμπάρα 'στὸν ἀέρα,
συγχαρῆτ' ἔχθρους και φίλους,
πανηγύρους ἡμέρα,
κι' ἄς ἐμπύσσωμεν ἀλλήλους.

Αὐτ' ἡμέρα σθεαστῆ,
σγῶλη στόλων και στρατῶν,
τοῦτο Σαββάτον ἴσθι
τὸ και νῦν εὐλογητόν.

Και 'στὸν Σουλτάνον ἔλεγε, τὸν φίλον τῆς γαλήνης :
εἰδέδωκε τοῦ ρεγγαριού κι' ἀδελφί τῆς σελήνης,
σακέτης ἦσαν κι' ἔγιναν—χαρὰ γιὰ τὸ χαρῆμι—
κι' ὕμολογῆ τὴν ρώμη σου Κισιάρῃα καλέμι.

Μονάχα σὰν τσακόνισαι μαζί μὲ τὸν Γκιουρῆ
ὁ βέλιππου καρβασίνο,
μὲ μὲ τοὺς ἄλλους σὰν πιαστῆς ποὺ κάνουνε τὴ μοῦρη
παζαρι χαλαμοῦ.

Ἐτὸν Γκιουρῆ τὸν πελικῆς,
μὲ τοὺς ἄλλους τοὺς ἀφίνες,
κἂν νικᾶσαι κἂν νικῆς
πάντα χάνεις, πάντα δίνεις.

ἘΠότε κλῶτσος, πότε μπάτσος,
κι' ὄλο μπαγλαρόνισαι,
πότε τέρτσος, πότε φάτσος,
πότε δὲν πληρόνισαι.

Ἐ Μπρὸς 'στὰ πόδια τοῦ Σουλτάνου
δίνω μὲ και πέρτω κάτω,
κι' ἔρχομαι μὲ τὸν Σταφάνου
και μὲ τὸν Μαυροκορδάτο.

Ἐ'Ἐλεος γιὰ 'μας, Σουλτάνε,
Πατισῶν, νισφι κἂνε,
μὴ θελήσῃς μὴ γιὰ πάντα τὸ Ρωμῆαῖκο νὰ πίσῃ,
μὴ ζητήσῃς 'στὴν Ἀθήνα νὰ φορέσῃν ὄλοι φῆσι,
μὴ ζητήσῃς κι' αὐτὰ νὰ γίνουιν,
κι' οἱ μὴ σκλαβῆι νὰ πηγαίνουιν
'μπρὸς 'στ' Ἀνακτορᾶ φρεσῶδες,
και νὰ κἂνουνε περασῶδες.

Ἐ'Ἐλα 'στους Γκιουρῆ σιμά,
'πὲς τοὺς ἀφερῖμ και μπραβο,
νὰ σοῦ 'πῶ κι' ἔγω γιμά :
Πατισῶν ἀφέντη, σκιᾶβο.

ἘΔεῖξ' εὐγένειαν και τρόπος
οἱ κλεινοὺς ἀντιπροσώπους
και Μινίστρος ἐπιστήμη,
δεῖξε τρόπους και σ' ἔμεινα...
κι' ὁ τερρηνεὸν Ζαήτης
ροῖδο τᾶκανε μὲ σίνα.

ἘΔός μου κἂτε τὴ γιὰ δῶρο,
Μετ'ζητῆ και ταμπᾶκῆρα,
νὰ τὰ δειγῶν νύκτα 'μῆρα
οἱ λαὸ λιμοκοντόρο.

Δός μου και Χανουμ ἀφράτη νὰ τὴν πᾶω 'στὴν Ἀθήνα
νὰ τὴν κἂνω μπαλαρίνα.
Δός σεμπέτις, ὄς γλυκᾶ,
ποῦ τὰ λέν μοναδικᾶ,
κι' ἔταν ὁ Ζαήτης τῶρα,
φορτωμένος ἀπὸ δῶρα
μὲ τὸ λιμπρο τῆς εἰρήνης μὲς 'στὸ Παρλαμῆντο 'μπῆ,
'στὸν καθῆνα παρλαπίπτα νὰ πετᾶ μοχαλεμπι,
και στραγάλλια ζαχαρήνια και τῆς Πόλις λεπιεπῆ,
κι' ὄλοι τότε νὰ τοῦ λῆνε «Μάσαλλα και σῶνε πᾶς».

ὁ Φασουλῆς ὁ πατρικὸς κι' ἔνας ἀνάρτης μυστικὸς.

Φ.—Και σὺ λοιπὸν σταυρατός;...ρὲ μῆρο μ' εἶναι τοῦτα;
ἰσὺ μὴν εἶσαι τὸ Γραχῆν, μὴν εἶσαι οὐ τὸ Γροῦτα ;
Α.—Ἰγούμαι τὸ κύρ Θεῶδωρο, τοῦ πρώτο Ντελλῆ—Γρίκα,
ποὺ κἂνω τοῦ Γκιουλίκα.

Ἰγούμ' ἔκείνος ποῦλεγα 'στὰ τὸς' ἀρματωλήκι
νὰ 'μπῶνε μὲς 'στου Τουρῆκο νὰ κἂνουν ἀσικλιῖκα.
Ἰγούμαι ποὺ τοὺς 'Ε θ ν ι κ ο ὺ ε ἰπῆγα νὰ κτυπέσου,
ἰγούμαι ποὺ τοὺς ἔλεγα μὲ 'μπρὸς κὶ δέκα 'πίσου,
ἰγούμαι ποὺ τοὺς ἀναφᾶ κι' ἄλλοῶς τοὺς εἶπα κι' ἔτσι,
ὄρὲ νὰ τρῶν σπληνάντερο, νὰ τρῶν κὶ κουκορίτσι,
πρᾶ νὰ σηκῶνουν τὸ Τουρῆζᾶ, ρὲ μῆρο μ', 'στου ποδᾶρι,
πρᾶ νὰ τοῦ ρίχουν ἔπειτα ποῦλὺ ποῦλὺ σκορῶρι,
πρᾶ νὰ τοῦ τρέβου, μῆρο μου, κὶ ψῆχα κουραμᾶνα,
πρᾶ νὰ τοὺς πέρη ὀφέλος τὸν κύρη κὶ τὴ μᾶνα,
πρᾶ τοῦ φακῆλι νὰ φοροῦν κὶ τοῦ λερὸ τοῦ φῆσι,
πρᾶ νὰ τοῦ κἂνουν, μῆρο μου, Λοκάντατζη πρετσῆσι.

ἘΚοῦσαν λόγια τοῦ Μακρῆ,
ρὲ μῆρο μου καῦμίνας,
κι' οὔλοι μεγάλοι κὶ μικροὶ
σταυρατό μὲ λῆνε.

Πρά νά τὸ λέν τὸ Θεόδωρο, τὸ γέρο Μποναπέρτη,
τῆς Ἐθνικῆς ἀνάρτη,
πρά νά τοῦ σκάνουν, μπύρο μου, μὲς 'στου σικλετί πουχει,
πρά νά τοῦ λέν σταυρατέο κι καπιτάν-Τσαρούχη,
πρά νά τοῦ σκάνουν ἔπειτα μ' ἱκάνιο του τάνηφι,
πρά νά κοντεύ' ἡ στρουγγα του, ρέ μπύρο, νά τοῦ στρίψω,
πρά νά μὴ γλίψω πλιάτσικο τοῦ δόλο τοῦ Κορδόνι,
πρά νά τοῦ γλίψω νηστικοῦ κι νά τὰ κακαρώνω.
Φ.— Σῆμα, ρέ μπύρο Θεόδωρῃ, κι βάλε τοῦ φακίολι
νά 'δῆς, οὐρέ, τί γίνεται γιὰ τοὺς αἰτούς 'στην Πόλι,
πρά τῆς κουμπούρας, μπύρο μου, νά ζώνης μὲς 'στη μίσση,
πρά νά φωνάζῃς 'στὸ Βουλή τάνηφι σου νά πείσω,
πρά τὸ συνθήκη, μπύρο μου, 'στὸ σκούρια νά τοῦ κρύβης,
πρά 'στου Χαμίτ τοῦ Πατισάχ τὰ μούτρα νά τοῦ τρίβης,
πρά τοῦ Κορδόνι, μπύρο μου, Ταμείο νά μουρίσω,
πρά νά τοῦ παύω, μπύρο μου, κι νά τὸ διορίσω,
πρά κι' ἄλλους ἕνας πόλεμος τὴν ἀνοιξί νά γίνω,
πρά νάχω μὴν ἑπιτροπή κι λάδι νά σὶ θγαίνω.
'Α.— Πιόξά μ' 'σάν θίλετε λιβινιζιά κι' ἀνάρτες νά φανῆτε
κι ζλεπία νά γενῆτε,
ἱμένα νά 'ρουτήσητε τὸν πρῶτο καπιτάνο,
πού τρεῖς φοραῖς 'πουλέμησα μὲ τὸν Χαμίτ— Σουλτάνο,
τοῦν ὄνο δὲν τὸν 'χόρτασα, σουμάδα ντιπ δὲν ἦπια,
κι τὸν ντουιά τὸν 'μούρλανα μὲ τὰ πουλά τερτίπια,
κι' οὐλους, ὄρέ, σὰς ἄφησα μὲ τὰ πακούτσια τρύπια.
Ἰγούμαι κι τῆς Ἐθ' ν'ι κ' ἡς αἰτίες κι Μαρπούρας γέρος,
Ἰγούμαι κι τῆς Καραλῶς ἀνάρτης Ρουβισπιέρος.

Φωτίζεις τριγύρω 'σάν κυττῶ
δὸς σκούριες ἔχου λέρ μπαλίερ,
τῇ μὲς γιὰ τὸν σταυρατέο,
τὴν ἄλλη γιὰ τὸν Ρουβισπιέρ.

Ἰγούμαι πάντα δίσκουρος, ρέ μπύρο πατριώτη,
κι δὲν χαλνῶ γιὰ τίποτα τοῦ δόλοιο μου τοῦ σκάτι,
μὰ σὺ, ρέ μπύρο, μὴν ἀκούς ὅσους μὲ λῆν ἀνάρτη
κι τρίχα 'στὸν Μπακόπουλο γιὰ τοῦ συχωρχάρτη.

**Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.**

Θεοδωρίδης Θεόδωρος κι' Ἐλένη Κασσαβέτη,
'στην Ξαύρη τὸ 'στερῶσαν τὸ θηλεκτὸ ζευγάρι,
τρεῖς διαλέξεις Ἀγγλιστὶ περὶ τῶν καθ' ἡμᾶς
καρέδες, γίλεμα, καὶ παιδιὰ μὲ τὴν 'δική των χερῶν.

Τὸ φιλολόγο τοῦ γνωστοῦ τοῦ Πλάτωνος Δρακούλη,
πού τὸν λυκοῦν κατάκαθα τῆς κάθε γῆς οἱ δοῦλε,
κι' ἀπολαμβάνει πάντοτε περὰ σοφοῦ τιμᾶς,
τρεῖς διαλέξεις Ἀγγλιστὶ περὶ τῶν καθ' ἡμᾶς
εἰς τὸ Πανεπιστήμιον Ὀξφόρδης τῆς κλεινῆς,
πού τόσος παρευῆθησαν σπουδαῖοι κι' εὐγενεῖς.

Ὁ Δημήτριος Βαρσάκης, μὲ 'στοὺς νέους νέος πρώτης
καὶ γραμμάτων θιασώτης,
ὕποπτος τὰς ἐξετάσεις τῆς τῶν Ἱατρῶν Σχολῆς
ἄριστα βαθμῶν ἐπῆρε καὶ μ' ἐπαινῶνς ἐμφιλίει.

